

Че когато есенъ мине,
 Върла зима ще захване;
 Че когато остарѣемъ,
 Нѣма игри,
 Нѣма пѣсенъ,
 Нѣма тогазъ да се смѣемъ.
Дѣдо Страдлю.

Учителка Лисана.

(Приказка).

Една зима стариятъ борсукъ и жена му обявили, че дирятъ учителка за своитѣ борсучета.

Бѣдната госпожица Лисанка се явява прѣдъ тѣхъ и имъ казва:

— Желая да изуча вашитѣ дѣца на умъ и разумъ. Не искате ли да ме вземете за учителка? . . .

Простъ билъ борсукътъ, но я харесалъ и радостенъ проговорилъ:

— Млада госпожице! Много ще ми е приятно, ако вие възпитате моитѣ дѣца, както му е реда . . .

— Господарю, скромно отговорила Лисанка. — Отъ душа и сърце горя отъ желание да направя добри, умни и щастливи вашитѣ дѣца . . . Тѣ трѣбва, главно, да запомнятъ моето правило:

„Никога не овисвай носъ“,

„Никога се не отчайвай“!

Отъ почитание борсучката даже се просълзила.

— О, млада госпожице, казала тя. Вие сте прави, понѣкога моя мжжъ, като се замисли, че като наведе носъ, сѣкащъ цѣлия свѣтъ ще падне на гърба му . . .

— На, видите ли, господарко? — още по-скромно забѣлѣзала Лисанка — азъ именно това имамъ прѣдвидъ...